

Adevărul creștin

Paștele Domnului

**O piesă de muzeu:
SMERENIA**

Revelări „în cascadă“

**Hristos -
esența verbului „a trăi“**

**Plecarea ta
sau venirea Lui!**

Cuprins

3 Paștele Domnului

Prelucrare după Victor Tociu

5 O piesă de muzeu: Smerenia

Emanuel Vilciu

8 Motivație

Nelu Istrate

10 Revelări „în cascadă“

Partea a II-a

Cornel Radu

12 Valul de lână din arie

Mihai Socoteanu

14 Hristos - Esența verbului „a trăi“

Partea a II-a

Șerban Constantinescu

17 Pacea în mijlocul furtunii

Daniel Dumitrescu

20 Viața privită și altfel... Plecarea ta sau venirea Lui!

Dan Mircea Popa

22 Despre activitatea C.E.C. - Albești

Viorel Nichifor

24 Poezie

Costache Ioanid

Impressum

*Adevărul
creștin*

Ediție îngrijită de:

Sergiu Iorgulescu
siorgulescu@yahoo.com

Colaboratori:

Emanuel Vilciu, Nelu Istrate,
Cornel Radu, Mihai Socoteanu,
Șerban Constantinescu, Dan Mircea Popa,
Viorel Nichifor, Daniel Dumitrescu,
Victor Tociu, Ortansa Stângă

DTP , Prepress și Tipar: Stephanus

Nr. 1 / 2009. Revista apare trimestrial
și poate fi procurată de la Librăria BER.

Adresa:

Biserica Evanghelică Română
Str. Carol Davila nr. 48, Sector 5,
Tel.: 021 411.96.22; Fax: 021 410.36.52
București
Email: ber@rdsmail.ro
www.ber.ro

Toate drepturile sunt rezervate.

Orice reproducere sau selecție de texte din
această revistă este permisă doar cu aprobarea
în scris din partea BER.

Paștele Domnului

Învățăături neperisabile pentru creștinul evlavios și casa lui culese din experiența evreului credincios în casa lui

Exod Cap. 11-13

Cuvântul Paște (în ebr. Pesah) are semnificația a trece peste, a crușa.

Am dat această informație ca să urmărim mai departe materializarea acestei semnificații în cartea care ne stă în față.

De asemenea, acest sens îl putem identifica analizând și adâncindu-ne totodată în Scriptură.

Dacă privim în Vechiul Testament, victima pascală era un miel jertfit/înjunghiat cu sângele căruia evreul trebuia să ungă tocul ușii și astfel scăpa de moarte, el împreună cu casa lui. Doar sângele mielului avea puterea aceasta. (Ex.12)

În Noul Testament însă, Mielul de jertfă devine Domnul Isus, așa cum găsim în 1 Cor. 5:7,8 „*Hristos Paștele noastre, a fost jertfit*” sau în Ioan 1:29 „*Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.*”

De ce „Paștele Domnului”?

Încercând să explicăm aceste cuvinte, trebuie să spunem de la bun început că Domnul Isus este Cel care a avut inițiativa de mântuire, de izbăvire a noastră, a oamenilor păcătoși, oferindu-Se El ca înlocuitor, ca Miel de jertfă, care să moară în locul nostru.

Dar întorcându-ne în vechime, „*Paștele Domnului*” era o rânduială dumnezeiască față de care evreul trebuia să se supună pentru mântuirea și libertatea lui și a casei lui. (Ex. 12)

Mântuirea se obținea prin Mielul luat de fiecare casă și pentru fiecare din casă. Această acțiune implica toată fa-

milia, inclusiv pe cei mai mici membri: „*Acești micuți care cred în Mine*” avea să spună Domnul Isus, „*Mielul lui Dumnezeu*”. Mielul trebuia „*să fie de parte bărbătească, fără cusur*”, trebuia să fie perfect.

Mielul se lua în ziua a zecea și se jertfea în ziua a paisprezecea, seara. În aceste zile se crea o legătură specială între fiecare membru din casă și Miel. Blândețea acestui animal este cuceritoare și copleșitoare. Probabil că mai ales copiii se legau sufletește de el. La jertfirea lui trebuiau să asiste toți membrii familiei, iar despărțirea violentă de animalul drăgălaș, nevinovat și blând trebuie să fi fost sfâșietoare.

Sacrificarea Mielului de jertfă presupunea sânge curs, „*parolă*” care salva casa evreului credincios, singura pe care o cunoștea îngerul care trebuia să împlinească judecata divină.

Mielul trebuia „*fript la foc*” și mâncat apoi pentru a da poporului energia necesară în timpul călătoriei spre libertate, spre „*o patrie mai bună*”.

Deci Mielul făcea diferența! (Cap.11) O casă în care nu era/este Miel rămânea/rămâne sub judecată. În cap.12 avem ilustrarea semnificației cuvântului pesah, judecata „trecea peste” casa în care un miel era jertfit.

Privind spre Vechiul Testament, putem spune că Mielul pascal a deschis pentru evreul credincios o eră nouă, încheind epoca sclaviei. Evreii începeau o zi nouă („*ziua aceasta*”), o săptămână nouă (săptămâna azimilor), o lună nouă (luna spicelor), un an nou, o viață nouă în LIBERTATE și ASCULTARE.

După 400 de ani de aspră și chinuitoare

După 400 de ani de aspră și chinuitoare robie, evreii devin un popor de oameni liberi. LIBERI, dar ASCULTĂTORI. „*Dacă Fiul (Mielul lui Dumnezeu) vă va face liberi, veți fi cu adevărat liberi*“, „*Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi*“ Ioan 8.

Dar „*Paștele Domnului*“ – sărbătoare a întristării și a bucuriei – este și sărbătoarea străinilor și a călătorilor.

Astfel, vedem că în cap.11-13 evreii sunt învățați cum să se rupă de Egipt, cum să se desprindă de Faraon (cap. 11) și să se alipească de Dumnezeu eliberator (cap.12,13). Evreii erau străini în și față de Egipt, ei călătoreau spre o patrie nouă și, de aceea, pentru acolo trebuiau să ia doar ceea ce le era util („*vase de argint și vase de aur*“ Ex.11:2) și, un lucru interesant, amintirea înaintașilor lor („*oasele lui Iosif*“ Ex.13:19).

Din păcate însă, împrejurarea în care a fost făcut vișelul de aur cu toate podoabele de pe el ne arată că ei nu s-au limitat doar la vase, ci au luat bijuterii și alte lucruri inutile care i-au dus la o viață de idolatrie. (Ex.32:2)

Relația creștinului cu lumea de acum

Astăzi creștinul ar trebui să se bucure de libertate în ascultare.

„*Toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nu toate îmi sunt de folos*“ 1 Cor. 10:23.

„*Toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nimic nu trebuie să pună stăpânire pe mine*“ 1 Corintheni 6:12.

Paștele Domnului este sărbătoarea oamenilor liberi

Din cap. 13 vedem că această sărbătoare este pentru părinți și copii, ca și pentru generațiile următoare. Dacă ne aplecăm asupra Cuvântului, vedem că în primele două versete, Domnul poruncește ca întâii născuți „*atat dintre oameni,*

cât și dintre dobitoace“ să-I fie închinați Lui și, de aceea, în fiecare casă din Egipt stăpâna groaza judecății care lovea întâiul născut. În Israel, în schimb, era bucuria mântuirii și recunoștința că întâiul născut era predat cu totul în slujba Domnului. În versetele 3 și 4 sărbătoarea este descrisă ca o zi de neuitat. (de pus eventual citatul)

Următoarele versete stabilesc regulile privitoare la pregătirea omului și a casei lui pentru a sărbători după cuviință această zi.

Astfel, pregătirea începea cu cel puțin o lună înainte (luna spicelor), se intra în săptămâna azimilor – timp în care nu se pregătea niciun fel de aluat (simbolul păcatului) în casă. Singurele permise erau azimile și ierburile amare.

Dar, la scurt timp după intrarea în țara promisă, poporul s-a abătut mult timp de la ceea ce poruncise Domnul Dumnezeu, încălcând porunca dată de El cu privire la sărbătoarea Paștelui – „*Aduceți-vă aminte de ziua aceasta*“! **Exod 13: 3; 8,9 „este...în cinstea Domnului...”** **Exod 12:27** – și s-a alipit de idoli.

În perioadele de reforme spirituale și morale, „*ziua aceasta*” era centrul manifestărilor poporului evreu (Ezechia, Iosia). Paștele Domnului unea familiile și întreg poporul într-o adevărată închinare.

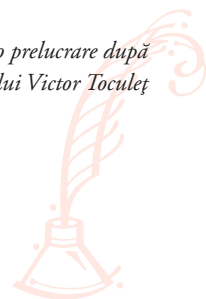
Astăzi, Suveranul Atotputernic și Sfânt este tot mai provocat, în mânia Lui dreaptă, de miliarde de oameni care au preluat din generație în generație satanica întrebare a lui Faraon: „*Cine este Domnul ca să ascult de glasul Lui?*“ Ex. 5:2.

„*Suntem în clipa când judecata stă să înceapă...*“ 1 Pet. 4:17

Te afli cu casa ta, la apostolul sângelui Mielului împreună cu poporul lui Dumnezeu, într-un duh de ascultare și închinare?

Acesta este adevăratul spirit al Sărbătorii pascale pentru orice credincios evlavios.

Articolul este o prelucrare după o schiță de mesaj a fratelui Victor Toculeț

O piesă de muzeu: SMERENIA

I

Cred că virtutea creștină cea mai caracteristică este smerenia. (La fel de reprezentativă pentru spiritul nonconformist al învățăturii cristice nu mai poate fi decât iubirea vrăjmașilor.) Creștinismul primar a adus realmente ceva înnoitor – șocant de înnoitor – în moravurile epocii atunci când primul patrician roman convertit a fost văzut stând îngenunchat în fața unui episcop care – atenție! – în viața de toate zilele era sclavul lui. Atunci lumea a înțeles că Isus acesta a venit să-i surpe valorile pe care se întemeia de veacuri, atunci a început să înțeleagă ce înseamnă „*trebuie să vă faceți ca niște copilași*” sau „*cel mai mare între voi să fie slujitorul tuturor*”. Și s-a temut!

Dacă îți pierde marca aceasta, brandul acesta inimitabil al smereniei, creștinismul își pierde totodată forța și vocația vizionară, puterea de a influența individul și societatea. Nu mai are cu ce să facă diferența.

Iar creștinismul contemporan a pierdut-o...

Cu acest articol nu am câtuși de puțin vreun

interes teoretic sau academic. Nu îmi propun să scriu o sinteză sau un referat. Vreau doar să trag un semnal de alarmă. În consecință, nu urmăresc să dau o definiție a smereniei și nici să lămuresc conceptul în desigurile lui etimologice. E suficient să știm că a fi smerit înseamnă a-l vedea pe celălalt mai presus de tine însuși. Nu de o definiție ducem lipsă, ci de întrupările ei fidele:

- smerenia de a iubi, de a susține în rugăciune, de a nu-l invidia pe fratele și pe prietenul tău mai dăruit decât tine;

- smerenia de a-ți reține, de a-ți înghiți, în ultima clipă, replica usturătoare care, știi bine, ți-ar face praf preopinentul;

- smerenia de a-ți asculta părinții până la capăt, chiar când este vorba de o chestiune delicată și strict personală – așa crezi tu! – precum căsătoria;

- smerenia de a primi mustrarea fără să te îmbufnezi iremediabil sau să te grăbești s-o desființezi;

- smerenia, de o zi măcar, de a nu-ți mai contrazice sau ridiculiza soțul – cine mai crede

astăzi că asta cere Domnul de la noi?;

- smerenia de a curma cearta;
- smerenia de a-ți cere iertare;
- smerenia de a face treaba în locul altuia;
- smerenia de a-ți iubi și îmbrățișa soția

tocmai când a terminat să te acuze...

În schimb, prea adesea am văzut tineri creștini – și eu, vai mie!, am fost printre ei – care își cereau drepturile cu neobrăzare, atât de convingși de dreptatea lor încât, dacă Domnul Însuși ar fi coborât în mijlocul adunării, și pe El L-ar fi contrazis. Nimic nou pentru El, de altfel!

Prea adesea am văzut creștini maturi sărind în picioare în mijlocul unei predici, vociferând ca la manifestație sau ieșind ostentativ din sală.

Prea adesea au fost pumni agitați, voci gătuite de furie și fețe congestionate în Adunarea Domnului, prea adesea am auzit frați de-ai noștri perorând pe tema „*Cine ești tu de-mi vorbești așa?*” sau exprimându-se grandilocvent despre demnitatea lor.

Care demnitate? Demnitatea de a te lăsa lovit cu pumnii, scuipat în față, bătut cu trestia, răstignit gol în mijlocul mulțimii hulitoare? Aceasta este toată demnitatea la care avem noi dreptul, ca urmași ai lui Cristos.

Smerenia este asociată în chip intim cu ascultarea. Cu ascultarea de Domnul!

„*Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu!*” (1 Pet. 5.6). Dumnezeu îngăduie nedreptatea, și oprobiul, și ura celorlalți. A te revolta împotriva disciplinei Lui înseamnă a te revolta împotriva Domnului. Avem soți care ne calcă pe nervi, avem șefi care ne umilesc și ne pun la îndoială competența, avem frați care ne acuză de cele mai fantasmagorice intenții. Ce facem atunci? Uităm că trebuie să apărăm Numele Lui, și nu pe-al nostru, uităm că suntem ambasadorii Celui umil Care S-a născut într-o iesle și intrăm în arenă suflecându-ne mânecile și ridicând mănua: Păzea!

Asta facem?

Există o istorie adevărată despre un creștin bătrân din Rusia.

Ne aflăm în plin comunism.

Bătrânul nostru este diacon într-o biserică neoprotestantă. Pentru că sala de adunare necesita unele reparații, credincioșii au primit niște bani din afară, pe care i-au încredințat fratelui diacon. Autoritățile nu trebuiau să afle despre donație. Bătrânul dosește banii numai cum și unde știe el. După un timp, biserica are nevoie de o parte din bani și se adresează păstrătorului. Dar, surpriză! Acesta susține că nu-și mai amintește unde i-a ascuns. Ciudată amnezie, își spun liderii bisericii și încep să facă cercetări. După mai multe încercări eșuate de a scoate o mărturisire completă de la împricinat, biserica decide să-l excludă din părtășia ei. Cazul este făcut public și toată adunarea află că bătrânul este un hoț. Ba unii știu chiar mai mult: moșul și-a cheltuit banii cu o concubină. Alții, mai lipsiți de imaginație, cred că i-a împărțit copiilor...

Și acum, fiți atenți! Pe toată perioada scandalului, și după, deși fusese excomunicat, bătrânul a continuat să vină la adunare și să asculte în tăcere predicile. Stătea pe ultima bancă singur, nebăgat în seamă de nimeni. Nu i se mai adresa

niciun cuvânt, decât, poate, de la amvon, sub formă de aluzii sau era pus în pilde.

La un an sau doi de la întâmplare, bătrânul a murit. Biserica a demarat în sfârșit lucrările la clădire și, într-o zi, salahorii au dat peste un orificiu secret într-un perete. Erau acolo toți banii. Nicio copeică mai puțin.

Adunarea a înțeles ce mare, ce crudă nedreptate îi făcuse bătrânului amnezic. Dar bătrânul? El s-a smerit sub mâna tare a lui Dumnezeu.

III

Smerenia este inextricabil legată de slujire. De fapt, slujirea e principala formă de smerenie. „*Cel mai mare dintre voi să fie cel mai mic și cel ce cârmuiește, ca cel ce slujește!*“ (Luca 22.26).

Creștinul stă la dispoziția fraților lui. E un preș, nimic nu i se pare înjositor dacă este spre binele aproapelui lui. Se șterg cu picioarele pe mine? Nu-i nimic! În pacea mea, în seninătatea mea pot să le dau cea mai dramatică mărturie.

Într-o altă parte a țării, acum, în 2009, trăiește o tânără care ne poate învăța ea singură mai mult decât toate cărțile (și articolele) despre smerenie. O cunosc și pot să confirm veridicitatea întâmplării a cărei protagonistă a fost.

Ioana (numele nu este cel real) are doar 22 de ani și este credincioasă de puțin timp. Face naveta zilnic, cu trenul, la Timișoara, preț de vreo 40 de kilometri. Într-o zi, în compartimentul ei au năvălit trei țigănci gureșe și rotofeie. Aveau fuste înflorate și bănuți prinși în păr. Una dintre ele, cea mai planturoasă, s-a așezat chiar lângă eroina noastră, iar celelalte, pe bancheta din fața ei.

Curând a devenit evident că femeile acelea cu basmale pestrițe își propuseseră, nu se știe din ce motiv, s-o facă pe Ioana să-și părăsească locul. Cea de lângă ea s-a lăștit cât a putut, cele din față au călcat-o „*din greșeală*“ pe picioare, apoi cu toatele s-au apucat să vorbească „*cu precipitații*“ și au reușit s-o scuipe bine de câteva ori.

În tot acest timp, Ioana s-a retras pe o bucățică de banchetă, și-a șters frumos ochelarii de

salivă, a suportat fără grimase mirosul lor tare, le-a zâmbit ca unor vechi prietene, dar...nu a părăsit bancheta. S-a ridicat abia la capătul celor trei sferturi de oră ale călătoriei, când și-a luat la revedere cu un ultim surâs.

Peste câteva zile, în același tren, Ioana o recunoaște pe una dintre femei, pe cea mai tânără. De data asta era însoțită de un bărbat cu mustați răsucite și cu pălărie. I se face frică și începe să se roage, nu înainte de a observa că tânăra îi spune ceva la ureche mustăciosului. Bărbatul se îndreaptă spre Ioana și i se adresează cu accentul caracteristic:

- Domniță dragă, ce fel de om ești tu? Că mi-a povestit femeia asta a mea ce ți-a făcut și tu nu le-ai zis nimica, doar le-ai zâmbit frumos... Ce fel de om ești tu? Că rumânii doar dacă trecem pe lângă ei, își întoarce capul în altă parte, că noi le pușim...nu ne îngăduie prin preajmă...

Ce s-a întâmplat? Bineînțeles, Ioana le-a vorbit despre Domnul ei...

IV

Acum, la final, vă întreb cu toată seriozitatea: dacă creștinismul nostru nu (mai) produce astfel de roade, de ce nu închidem prăvălia și nu ne declarăm falimentul? Poate Domnul să alegă ceva slavă pentru El din falimentul nostru...

Și, în loc să ne grăbim să tot repetăm ca papagalii că îl avem pe Domnul în inimă și că El ne cunoaște slăbiciunile, mai bine ne-am ruga cu zdrobire: „*Doamne, dă-mi inima acelei tinere fete!*“

Motivație

Motto: Dar trebuia să ne veselim și să ne bucurăm, pentru că acest frate al tău era mort, și a înviat, era pierdut și a fost găsit. (Luca 15:32)

Dacă slăbești în ziua necazului, mică îți este puterea. Izbăvește pe cei târâți la moarte, și scapă pe cei ce sunt aproape să fie înjunghiați. Dacă zici: „Ah! N-am știut!”... Crezi că nu vede Cel ce cântărește inimile și Cel ce veghează asupra sufletului tău? Și nu va răsplăti El fiecare după faptele lui? (Proverbe 24:10-12)

Finalul învățaturii harului din Epistola către Romani capitolul 11 versetul 36 este din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin! Este surprinzătoare această concluzie doxologică pentru cele 11 capitole ale Epistolei către Romani. Acest triumphi echilateral - cu toate laturile și unghiurile egale - îl regăsește pe El izvor, cale de curgere a Harului Său Suveran și împlinire, scop, motivație. Evanghelia vine de la El, se vestește prin puterea Lui și este pentru Slava Lui. Avem nevoie de o cunoaștere adâncă a Lui ca să Îi putem vesti Evanghelia. În creștinismul umanist de astăzi totul se învârtă în jurul omului. Ba, încă ne gândim că și Domnul este tot pentru om, uitând de adevărul suprem al Scripturii că răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu este spre lauda Slavei Lui, că am fost înfiați prin Isus Hristos spre lauda slavei Harului Său, că am fost făcuți și moștenitori, fiind rânduiți mai dinainte după hotărârea Aceluia care face toate după sfatul voii Sale ca să slujim de laudă Slavei Sale. Este absolut necesar să înțelegem cuvântul Domnului Isus din Luca 15 unde, în trei pilde consecutive, ne învață acest adevăr dumnezeiesc că este mare bucurie în cer pentru un păcătos care se pocăiește.

Este de-a dreptul șocant că tatăl fiului risipitor concluzionează discuția cu fiul cel mare în felul acesta: „*dar TREBUIA să ne bucurăm, pentru că acest frate al tău era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit. Trebuia să ne veselim și să ne bucurăm.*” Aceasta ne spune că scopul suprem al mântuirii păcătosului este bucuria Tatălui, trădând motivația jertfirii Domnului Isus. Acest „*trebuia*” ne motivează să mergem și să-I propovăduim numele de Mântuitor, jertfa-I răscumpărătoare pentru ca El să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda pentru că este vrednic și pentru că este Mielul care a fost junghiat. Trebuie să trăim în această tensiune, oamenii sunt târați la moarte și sunt gata să fie înjunghiați și, pe de altă parte, izbăvirea lor înseamnă răsplata suferințelor Mântuitorului.

Este remarcabilă în acest sens experiența unui misionar plin de afecțiune față de durerile și

suferințele pe care le-a întâlnit în Africa printre păgâni. Șocat de dezinteresul față de Evanghelia al acestor păgâni (cu lepră, ulcer și altele), s-a supărat inclusiv pe Domnul și I-a reproșat faptul că l-a trimis acolo. Răspunsul Domnului a fost terifiant: „*Oamenii vor merge în iad pentru că sunt păcătoși care-și iubesc păcatul, dar Eu nu te-am trimis în Africa de dragul păgânilor. Te-am trimis în Africa de dragul Meu. Ei merită iadul! Dar Eu îi iubesc!!! Și am îndurat agoniile iadului pentru ei. Nu te-am trimis acolo pentru ei. Te-am trimis acolo pentru Mine. Nu merit Eu răsplata suferințelor Mele? Nu-i merit Eu pe cei pentru care am suferit?*”

Creștinismul spune: „*scopul întregii existențe este slava lui Dumnezeu.*” Umanismul spune: „*scopul întregii existențe este fericirea omului.*”

Una dintre acestea s-a născut în iad – zeificarea omului, iar cealaltă s-a născut în cer – glorificarea lui Dumnezeu.

O întrebare tulburătoare pentru noi: de ce ne-am pocăit? Doar de frica iadului? Este necesar, dar nu îndeajuns...

George Whitefield stătea pe strada Boston Common și vorbea în fața a 20.000 de oameni: „*Ascultați păcătoșilor, voi sunteți monștri, monștri ai nelegiurii! Voi meritați iadul! Și cea mai groaznică nelegiuire este că, în timp ce săvârșiți nelegiuirea, nu ați avut harul minunat de a vedea ce faceți!*” Le-a mai spus: „*Dacă nu veți plânge pentru păcatele voastre și pentru nelegiurile voastre comise împotriva unui Dumnezeu Sfânt, atunci George Whitefield va plânge pentru voi!*”

Omul acesta își întorcea capul și apoi plângea cu suspine ca un copil. Plângea nu pentru că ei erau în pericolul de a ajunge în iad, ci pentru că nu-și văzuseră păcatul monstruos și nu le păsa de vinovăția lor. Observați diferența? Să nu simți insulta pe care ai adus-o la adresa Dumnezeirii. Motivația adevărată pentru chemarea la mântuire este ca Domnul Isus să primească răsplata suferințelor Lui.

Revelări „în cascadă“

Partea a II-a

Am arătat în numărul anterior cum, în revelare, Dumnezeu ni se descoperă pe Sine și am punctat în final că după ce ajungem să-L cunoaștem pe El (nu doar despre El...), DUMNEZEU NE DESCOPERĂ ȘI PLANURILE SALE...

Avraam Îl cunoaște îndeaproape pe Domnul, stă înaintea Lui, petrece timp împreună...

După o astfel de întrunire, Domnul pune o întrebare care explică multe lucruri:

„Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?...“ (Gen. 18:17)

Ce-L determina pe Domnul să-i prezinte lui Avraam scopurile Sale?! - Cunoașterea intimă, personală. Planurile lui Dumnezeu sunt revelate lui Avraam după ce acesta a acceptat mai întâi revelația pe care i-o dat-o Dumnezeu despre Persoana Sa.

Cel ce-și pune pe inimă cunoașterea Domnului va ajunge să afle, prin revelație, care sunt scopurile/planurile Lui .

De multe ori auzim frați prin adunări întrebând: Ce obiective avem? Ce ne propunem să facem? și altele. Formularea întrebărilor ar trebui gândită sub forma: Oare ce obiective are Dumnezeu pentru vremea și locul nostru? Ce vrea Dumnezeu să-nfăptuiască aici, pentru că planurile Sale se vor duce la îndeplinire, nu ale noastre...

„Omul face multe planuri în inima lui, dar hotărârea Domnului, aceea se împlinește.” (Prov. 19:21)

Dacă planurile noastre nu sunt în conformitate cu hotărârile Domnului, ele n-au nicio valoare. Nimic nu se va alege de ele, indiferent dacă sunt concepute doar de o persoană sau de o grupare mare:

„Domnul răstoarnă sfaturile Neamurilor, zădărnicește planurile popoarelor.” (Ps. 33:10)

Scopurile Domnului sunt cele ce iau ființă, ce devin realitate – „...sfaturile Domnului dăinuiesc pe vecie, și planurile inimii Lui, din neam în neam.” (Ps. 33:11)

Unii predicatori, făcând aluzie la Iosif, se adresează tinerilor credincioși să îndraznească, să aibă vise mari, motivând că Domnul le va împlini...

Aceștia scapă însă din vedere faptul că nu Iosif a formulat acele vise, ci Domnul i le-a dat.

Iosif n-a visat el ce i-a plăcut și i-a convenit lui, ci Dumnezeu i-a descoperit ce urma să se-nfăptuiască conform planurilor Sale. Iosif a avut succes nu pentru că a planificat să facă lucruri mari pentru Domnul, ci pentru că s-a înscris pe linia planurilor lui Dumnezeu. Iosif și-a îndreptat atenția spre cunoașterea lui Dumnezeu și spre trăirea după îndreptările Lui. De aceea, când a fost ispitit, Iosif a fugit afirmând:

„Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare şi să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” (Gen. 39:9)

Ceea ce lumea numește „cucerire”, satisfacție, realizare și altele asemenea Iosif numește un mare rău, fiindcă el cunoștea sfințenia lui Dumnezeu.

A planifica nu este un lucru rău, dar mai important este a realiza și a dezvolta apropierea de Dumnezeu.

De obicei, cei mai buni planificatori ajung să-și urmarească planurile proprii, punând pe plan secund relația lor cu Dumnezeu. Ei ajung să uite că de fapt Dumnezeu ne-a creat pentru ca înainte de orice altceva să-L cunoaștem, să-L lăudăm și să-L slăvim pe El.

Lipsa relației cu Domnul nu poate fi înlocuită de vreo planificare sau acțiune pentru El. Poți fi foarte activ, dar să nu înțelegi scopurile lui Dumnezeu, iar acțiunile tale să rămână în cele din urmă fără valoare.

Cele mai fructuoase întruniri despre planificare, spunea cineva, sunt întâlnirile cu Domnul în rugăciune. Mai ales acolo aflăm ce a hotărât El să înfăptuiască, să ducă la îndeplinire!

După descoperirea planurilor Sale, DUMNEZEU NE REVELEAZĂ CĂILE SALE, modalitățile pe care El le-a hotărât privind ducerea la îndeplinire a scopurilor Lui.

- va urma

Valul de lână

Trăim într-o lume în care viața omului credincios se dorește a fi relevantă pentru cei din jur. Aceasta se realizează nu prin conformarea cu tiparul social în care trăim, asimilând practicile lumii în viața noastră, ci detașându-ne net de acestea, ca urmare a naturii noi pe care Duhul Sfânt a adus-o în viața noastră. Suntem relevanți tocmai pentru că suntem diferiți! Nu vom fi niciodată relevanți încercând să vestim Evanghelia pe un fond cameleonic, luând culoarea mediului în care ne desfășurăm activitatea, sub pretextul nefondat că numai astfel ne putem apropia de oameni, pășind „pe terenul lor” (ca să nu fim) fără a fi respinși. O astfel de abordare este puțin probabil că va duce la o pocăință autentică, durabilă, în viața omului necredincios.

În Exod 8:23, Dumnezeu dorea să facă o deosebire între poporul Lui și cel al lui faraon. Dacă un creștin vorbește ca lumea, trăiește ca lumea, se îmbracă asemenea lumii, „miroase” ca lumea, relevanța vorbelor sale va fi lipsită de putere, oamenii fiind mai mult atrași de ceea ce văd decât de ceea ce aud. Poate acestea sunt considerate forme de context denominațional, fără valoare, fondul prevalând forme, dar acolo unde „forma” creștină este subestimată sau dispare, cât de curând și fondul va fi profund afectat.

Poți întâlni în viață frați de credință pe care nu-i cunoști, dar știi de departe că sunt copii ai lui Dumnezeu, fără ca aceștia să spună vreun cuvânt. Întreaga lor ținută degajă mireasma omului cel nou făcut după chipul lui Dumnezeu.

din arie

Elisei era pe muntele Carmel și a văzut-o de departe pe Sunamita. A recunoscut-o de la distanță. Era ceva ce o diferenția de cei din jur: „*Iată pe Sunamita aceea!*“ (2 Împărați 4:25)

Un alt exemplu este la 2 Samuel 18:24-27, Ahimaat aduce vestea biruinței împotriva lui Absalom. Caraula l-a recunoscut tot de departe după alergarea sa, „*un om de bine*“, cum spune Scriptura. Ahimaat avea un fel de a alerga specific ce-l diferenția de departe de cei din jur. Pavel le scria galatenilor : „*voi alergați bine*“ (Galateni 5:7). Creștinul are o alergare, un mers prin lume diferit de cadența lumii.

O altă categorie de creștini este aceea pe care ai surpriza să o descoperi numai după un dialog, nimic din exterior nefiind relevant în acest sens. Atunci se ridică o întrebare: „*Ce te face deosebit?*“ Dacă deosebirea se rezumă doar la un limbaj creștin, atunci se ridică un mare semn de întrebare.

Ghedeon a fost chemat să izbăvească pe Israel din mâna lui Madian și a cerut un semn pentru a-și întări credința în Dumnezeu, el fiind în galeria eroilor credinței (Judecători 6:36-40). Ghedeon avea un singur gând: dovada că Dumnezeu urma să-l izbăvească pe Israel prin mâna lui era numai dacă valul de lână din arie ar fi fost total diferit de mediul în care se afla. Cum este valul de lână al vieții tale?

Asemeni apostolului Pavel, creștinul știe să trăiască în lipsă și știe să trăiască în belșug (Filipeni 4:12). Când în jurul nostru totul este uscat, când trecem prin lipsuri sau încercări, cum este viața noastră? Este ea plină de rouă, de încredere în Dumnezeu, de laudă și mulțumire? Nu este ușor, dar este posibil

în Har prin puterea Duhului Sfânt. *Când în jurul nostru este uscaciunea păcatului, aducem noi roua prospețimii Domnului Hristos?* Așa să ne ajute Dumnezeu!

Dar când în jurul nostru pământul este plin de rouă? Cum trăim noi? Când Dumnezeu îngăduie binecuvântări în viața noastră știm să trăim în belșug? Rămânem smeriți și ascultători de Dumnezeu, fără ca aceste binecuvântări să afecteze atitudinea noastră spirituală? Rămâne valul de lână uscat? Așa să ne ajute Dumnezeu!

Dincolo de acestea, valul de lână din arie este imaginea Domnului Hristos, copacul cel verde (Luca 23:31), Lăstarul care iese dintr-un pământ uscat (Isaia 53:2), izvorul apelor vii, care a venit într-o lume uscată de păcat și pe crucea Golgotei a suferit moartea, batjocura și

rușinea, pentru mântuirea noastră. El, valul de lână plin cu rouă, a mers pe drumul crucii „ca un miel pe care-l duci la măcelarie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: „*nu a deschis gura*“ (Isaia 53:7) și acolo i s-a uscat puterea „*ca lutul*“ (Psalmul 22:15), o expresie metaforică a suferințelor sale profunde, pentru ca prin moartea Lui tot pământul să fie acoperit de roua binecuvântată ce izvorăște din El. Prin moartea Lui orice om poate fi mântuit prin pocăință față de Dumnezeu și prin credința în Domnul Hristos.

Să ne ajute Dumnezeu să fim relevanți pentru lumea aceasta, nu ieșind din lume, nu asimilând practicile ei, ci, din contră, fiind diferiți de ea!

Hristos

esența verbului „a trăi“

partea a II-a

Viața veșnică - doar în Cristos

Dacă viața fizică își are obârșia în Cristos, atunci, cu atât mai mult, viața veșnică a credinciosului, viața lui spirituală, duhovnicească, vine în exclusivitate tot de la El.

O remarcă, mai întâi cu privire la v. 21. Versetul începe cu expresia: **pentru mine a trăi este Cristos**. Cuvintele „pentru mine“ conduc la gândul că viața spirituală are caracter personal, individual. Orișicine, pentru a primi viața spirituală prin Cristos, are nevoie de o **întâlnire personală cu Domnul Isus Cristos**.

Această întâlnire este **cel mai însemnat eveniment** pe care îl poate experimenta o ființă umană în timpul călătoriei sale pe pământ. Spunem cu toată seriozitatea: dacă cineva (bărbat sau femeie) trece prin viața aceasta și nu L-a întâlnit pe Domnul Isus Cristos și-a ratat viața! Dar va întreba cineva: Cum se poate produce o asemenea întâlnire, când Domnul Isus a trăit pe pământ cu mii de ani în urmă, a fost răstignit și acum este înălțat la cer? Răspuns: în marea Lui bunăvoință față de noi, avem la îndemână, lăsat de Dumnezeu, un mesaj divin: **Biblia**, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Din Cartea Sfântă înțelegem că **prin credința în Domnul Isus** se produce acea întâlnire personală dintre Domnul Isus și omul păcătos. Dar unde este locul acestei întâlniri? Locul întâlnirii este **la Golgota**, acolo

unde Domnul Isus a stat răstignit pe cruce ca să facă ispășire pentru păcatele mele și pentru păcatele dumneavoastră. La Isaia 53 se spune: „*Dar El străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre; pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem tămăduiți*“ (v. 5). Când luăm adresa personală a textului, înțelegem că „*El era străpuns pentru păcatele mele, zdrobit pentru fărădelegile mele*“, că pedeapsa care îmi dă mie pacea a căzut peste El și prin rănilor Lui, eu sunt tămăduit. Poți tu să aplici la persoana I singular textul de la Isaia 53:5? Cine poate face acest lucru, a luat prin credință adevărul că Domnul Isus este Mântuitorul păcătoșilor: aceasta înseamnă întâlnirea de la crucea Golgotei cu Mântuitorul. Acesta este începutul vieții spirituale, începutul unei vieți în care pentru cineva „*a trăi este Cristos*“. Întâi este întâlnirea cu Domnul Isus, apoi urmează umblarea cu El. Umblarea cu El înseamnă ca orice drum în viața mea să fie făcut cu El. Cu alte cuvinte: niciun pas fără Isus! Înseamnă să nu fiu fără Isus și să nu mă duc nicăieri fără El. Ce adesea, oameni care se pretind credincioși fac pași departe de Isus, afirmându-se totuși „*credincioși cu vechime*“ dar neglijând această trăsătură însemnată a vieții creștine: umblarea cu Isus. Să știm bine: viața de credință nu se numără prin vechimea vârstei,

ci prin calitatea și continuitatea umblării cu Domnul Isus. În umblarea cu Mântuitorul, El este oricând la dreapta noastră să ne apere, oricând înaintea noastră să ne arate drumul, oricând în urma noastră să ne ferească de atacurile pe furie ale Vrăjmașului. Ce valoare practică poate avea acest deziderat: **NICI UN PAS FĂRĂ ISUS!** Aici, atenție! Nu este vorba numai de pași importanți, de pași ai deciziilor supreme, ci și de pași mărunți. De ce? Celui care nu este obișnuit să facă pașii mărunți ai vieții cu Isus nu-i va fi la îndemână să facă pașii mari, însemnați cu El! La Cântarea Cântărilor 2:15 este scris: „*Prindeți vulpile, vulpile mici, care strică viile în floare*“.

Un tânăr s-a întors la Dumnezeu și a înțeles că după întâlnirea cu Isus El este chemat să umble pas cu pas cu Domnul lui. Când a fost invitat la un chef cu foștii prieteni, el a spus: Vin, dar am să stau atât cât va sta și Bunul meu Prieten cu mine. Și, într-adevăr, când atmosfera chefului se încinsese, tânărul le-a spus:

- Prietenul meu îmi spune să plec.

- Cum? Care prieten?

- Prietenul meu, totdeauna și în orice loc cu mine, este Domnul Isus Cristos. Doresc să umblu cu El clipă de clipă.

a. Părtășia cu Domnul Isus Cristos sau comuniunea cu El

A fi în părtășie sau în comuniune cu Domnul Isus Cristos înseamnă să fii mereu, mereu legat de El. Părtășia înseamnă primirea gândurilor Lui prin Cuvântul Scripturii, golirea inimii noastre înaintea Lui prin rugăciune, să ai inima stăpânită de pacea Lui. Un loc din Cântarea Cântărilor definește frumos și cuprinzător ce înseamnă „părtășia“. Textul este: „*Cu așa drag stau la umbra Lui*“. „*Cu așa drag*“ spune despre două inimi, legate una de alta: inima Domnului nostru și inima credinciosului. Psalmul 91, pe de altă parte, exemplifică părtășia Domnului Isus cu Tatăl cu versetul de la început: „*Cel ce stă sub ocrotirea Celui Preaînalt și Se odihnește la umbra Celui Atotputernic, zice despre Domnul, El este locul Meu de scăpare și cetățuia Mea*“ (v. 1-2). Pentru ca cineva să se odihnească la umbra Dumnezeului Atotputernic înseamnă să fie foarte aproape de El. „Apropierea și odihnirea“

spun despre desfătarea spirituală dintre Persoanele Treimii Divine, la care sunt asociați prin părtășie credincioșii în Domnul Isus. Părtășia este o legătură scumpă, dar în același timp sensibilă. Păcatul activ, neosândit și nepărăsit, poate afecta părtășia credinciosului cu Domnul Isus. Religiozitatea fără părtășie cu Tatăl și cu Fiul poate însemna „o formă de evalvie“ care tăgăduiește puterea sfințitoare a legăturii vii cu Mântuitorul. Alături de părtășia individuală, personală a credinciosului cu Cristos, la Masa

Domnului este părtășia ca Biserică, întemeiată pe lucrarea Jertfei de la Cruce și pe unitatea în Cristos a celor răscumparați, în cercetare se sine și în curăția vieții.

b. Cristos conținutul vieții de relații a creștinului

Credinciosul nu este făcut să trăiască singur, izolat. El nu este chemat să se izoleze în schituri sau în clădiri congregaționale, ci credinciosul

este făcut să trăiască în mijlocul familiilor, al fraților, al oamenilor din jur. **Conținutul vieții de relații a credincioșilor este Domnul Isus Cristos.**

Este o corelație între starea familiilor și starea adunărilor, Adunările cu familii sănătoase cresc și înfloresc, iar familiile se maturizează în Domnul.

În Cristos și prin Cristos capătă conținut și relațiile frățești, bazate pe dragoste, pe bucuria credincioșilor unii de alții. Dacă ne privim

prin Domnul Isus, eu recunosc în fratele meu pe „fratele pentru care a murit Cristos”; dacă ne privim unii pe alții în chip firesc va trebui să recunoaștem unii la alții defecte.

Fratele Teodor Popescu citea cu familia acel text din Scriptură care dădea îndemnul: „Fiecare să socotească pe altul mai presus decât pe sine însuși!”

Fiul dumnealui cel mai mare a pus o întrebare:

- Tată, eu nu înțeleg acest lucru. Când vezi

limpede că altul nu-ți este superior, cum să-l poți privi ca fiindu-ți superior ție însuși?

Fratele Teodor Popescu a răspuns:

- Dacă privesc lucrarea pe care a făcut-o harul lui Dumnezeu în viața lui, dacă-l privesc pe fratele ca pe un obiect scump al harului lui Dumnezeu, atunci îi văd pe frați prin măreția harului lui Dumnezeu și astfel pot să-i văd chiar mai presus de mine însumi.

Suntem chemați să-i privim pe frați prin Domnul Isus și prin lucrarea harului, care face din păcătoșii pierduți monumente ale dragostei divine.

c. Acasă, la Domnul: la Cristos

Versetul 21 se referă nu numai la „a trăi”, ci și la “a muri”. Pentru cei pentru care a trăi este Cristos, a muri este un câștig. De ce asta? **Pentru că moartea înlocuiește condiția noastră temporară cu condiția noastră veșnică:** intrăm în prezența aievea a Mântuitorului nostru, a Domnului nostru. Acest lucru este valabil numai pentru aceia care Îl au pe Cristos ca Mântuitor personal. Pentru ei, cerul, Pardisul lui Dumnezeu, este locul veșniciei fericite, alături de Isus – Mântuitorul, de sfinții proslăviți, de iubiții noștri care au plecat mai înainte. Viitorul omului credincios este Cristos. Cei ce cred în Domnul Isus merg în cer, cei ce nu cred în El rămân în păcate, mor în păcate și merg în iad.

d. Încheiere

„Pentru mine a trăi este Cristos și a muri este un câștig” este un text foarte cuprinzător. El spune despre un conținut fericit al vieții și despre o încheiere fericită a vieții. Secretul fericirii este Cristos. Mântuirea creștinului cuprinde trecutul, prezentul și viitorul omului. Cine Îl are pe Cristos, are viața veșnică, are un loc pregătit în Paradisul lui Dumnezeu, are nădejde, siguranță, are bucurie negrăită și strălucită. De aceea, voi, credincioși în Domnul Isus, rămâneți cu El! Iar voi, cititori sau ascultători ai acestor rânduri, care n-ați venit la Domnul, sunteți invitați să veniți acum la Domnul Isus, Mântuitorul păcătoșilor!

Pacea în mijlocul furtunii

În urmă cu puțin timp am meditat la un subiect, care, cred că în vremurile în care trăim, este foarte necesar – **PACEA**.

Totul a început când Domnul a îngăduit ca, într-una din zile, să se întâmple ceva la care nu mă așteptam.

Într-o duminică dimineață, în timp ce ne îndreptam spre Adunare, soției mele i s-a făcut rău. Așa că, în loc să ajungem în Casa Domnului, am ajuns la spital. Eram speriat de ceea ce trăiam în acele clipe, mai ales că soția mi-a leșinat în brațe. Trebuia să acționez rapid, dar panica pusesese stăpânire pe mine și nu mai știam ce să fac.

Lucrul minunat care ar trebui să ne încurajeze în aceste zile este că Domnul Isus este cu noi indiferent prin ce trecem. El nu a spus niciodată că nu vom avea necazuri, ci din contră, dar El a promis că va fi cu noi în toate zilele. „*Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip n-am să te părăsesc!*” Ce încurajator! Cu nici un chip...

De multe ori credem că suntem părăsiți, că ne

luptăm singuri cu problemele, și cu boala, dar Domnul spune că nu suntem singuri, că nu suntem părăsiți.

Până la urmă, am văzut că deasupra este un Tată puternic care ne ține în mâna Sa. Avem un Dumnezeu care nu greșeste niciodată, indiferent ce îngăduie în viața noastră. Noi știm că toate lucrurile - și cele bune, dar și cele rele - lucrează spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu. Totul face parte din planul Lui și știm că voia Lui - chiar dacă nouă nu ni se pare cea mai potrivită - este bună, plăcută și desăvârșită.

Poate că și tu, în aceste zile, te afli într-o stare de tristețe și descurajare. Poate că în inimă ai o mulțime de întrebări și temeri legate de viitor. Poate că pe cerul vieții tale par să fie numai nori. Scriu aceste rânduri cu dorința sinceră să te încurajez, să-ți spun că după „*orice nor, e-un soare și mai dulce și mai stralucitor*” (vezi cantarea 303).

Ești descurajat? Te-a dezamăgit cineva? Ți-a

răsturnat cineva afacerile? Puterea și sănătatea ți-au scăzut? Mâna crudă a morții te-a despărțit de cei mai dragi și iubiți ai tăi? Ai trecut prin încercări și ai căzut neavând o viață de biruință? Te-au copleșit grijile acestei vieți? Ți pare că orice lucru merge rău? Descurajarea este metoda cea mai plină de succes a diavolului prin care îi ține pe oameni departe de bucuria de a trăi o viață de biruință cu Dumnezeu.

Odinioară, ucenicii erau descurajați și triști, aveau în față atâtea necunoscute și prin ochii lor se vedea doar un viitor nesigur. Un întreg capitol (Ioan 14) Mântuitorul se ocupă de încurajarea ucenicilor și în v. 27 El spune un lucru care îmi doresc să-și găsească loc și în inima dumneavoastră: „*Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte*“. Mântuitorul spune că pacea Lui ne-o lasă nouă. Asta înseamnă că, indiferent de împrejurarea în care te afli, poți să ai pace.

Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte, spunea Mântuitorul. Și câte inimi tulburate sunt astăzi, și câtă spaimă, cu toate că El spune: „*Nu ți-am dat Eu oare porunca aceasta: „Întărește-te și îmbărbătează-te? Nu te înspăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău este cu tine în tot ce vei face*“.

Când le-a zis Domnul Isus să nu vi se tulbure inima, poate că unii dintre ucenici și-au adus aminte de aceea lecție învățată pe mare. Erau cu Învățătorul în corabie și, spune Scriptura, că deodată pe mare s-a stârnit o furtună puternică. Valurile erau așa de mari că acopereau corabia. Atunci, o mare teamă i-a apucat pe ucenici. S-au apropiat de Domnul Isus și L-au deșteptat strigand: Doamne, scapă-ne că pierim! (Matei

8: 25). În alt loc găsim scris: Învățătorule, nu-ți pasă că pierim? (Marcu 4:38)

Poate că și în viața ta se întâmplă la fel, pe marea vieții deodată s-a stârnit o furtună. Valuri care mai de care mai mari – necazuri, boală, pierderi – par să acopere corabia ta. Vreau să amintesc din nou, El e în corabie. Vreau să înțelegi că Domnului Isus chiar Îi pasă. Simțea Domnul Isus cu Maria și Marta odinioară în încercarea din familia lor. Îl vedem pe Domnul Isus într-o postură în care nouă nu ne place să fim văzuți. Domnul Isus plângea la mormântul lui Lazar. V-ați întrebat vreodată de ce plângea, dacă puțin mai târziu avea să-l aducă pe Lazar la viață? Ce Dumnezeu bun avem, care simte cu noi și ne mângâie în toate necazurile noastre! Un Tată care nu ne dă mai mult decât putem să ducem.

Revenind la întâmplarea de pe mare, Domnul pune acum o întrebare care ar trebui să ne dea și nouă de gândit: De ce vă este frică, puțin credincioșilor?

Oare ce ne provoacă astăzi frica? Gândul la vremurile grele? Că putem să rămânem fără serviciu? Că banii sunt din ce în ce mai puțini? Că trupul ne este tot mai afectat de boală? Că datoriile cresc și dobânzile sunt mai mari?

În alt loc întrebarea Mântuitorului este aceasta: Unde vă este credința? Luca 8: 25 (și ea este pusă tot în timpul furtunii)

Gândindu-ne la pace, prima piedică în calea ei este – **NECREDINȚA** – sau neîncrederea în El.

Provocarea mea este să ne încredem în Domnul Isus cu toată inima. El este Domnul păcii și dacă Îl avem pe El putem trece peste toate cu pacea în inimă.

Odată, a venit la Domnul Isus un fruntaș al sinagogii, pe nume Iair. Avea și el o durere mare. Scumpa lui fetiță era bolnavă și, după cum spunea chiar el, „*trăgea să moară*“. Cum L-a văzut pe Domnul Isus, s-a aruncat la picioarele Lui și I-a spus: „*Rogu-Te, vino de-Ți pune mâinile peste ea ca să se facă sănătoasă și să trăiască*.“ Marcu 5:23

Acum Scriptura face o precizare care așa de mult îmi place: „*Isus a plecat împreună cu el...*“ Ce minunat este să mergi împreună cu Domnul Isus. Să mergi cu Domnul pe drumul vieții

când este soare, dar și atunci când pe cer sunt numai nori.

Tu mergi împreună cu El sau ai propriul tău drum, ai viața ta, cariera ta, iar pe Domnul Isus L-ai dat deoparte, chiar dacă de mic ai crescut într-o casă în care era chemat Numele Lui? Adevărata pace începe atunci când ești împăcat cu Domnul Dumnezeu. Lucrarea aceasta a fost înfăptuită la cruce, la Golgota, acolo

*„Vă las pacea, vă dau
pacea Mea. Nu v-o
dau cum o dă lumea.
Să nu vi se tulbure
inima, nici să nu se
însălmânte“.*

„Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor“ 2 Corinteni 5: 19.

Dacă drumul tău este altul decât calea Lui te îndemn să te întorci cu pocăință acolo unde drumurile s-au despărțit. El încă te mai iubește și așteaptă să te întorci... Apoi mergi împreună cu El. *„Dacă vrei ceva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze“ (Matei 16:24).* Fii sigur că El, Izvorul păcii, îți va umple inima cu pace.

În timp ce Iair era cu Domnul Isus, urmat de o mare mulțime, vin unii din casa lui și îi spun: Fetița ta a murit...

Ce veste... Imaginați-vă ce era în inima lui Iair. Dar cu toate că durerea lui era mare, Domnul Isus îi spune niște cuvinte pe care doresc să le luați și pentru dumneavoastră, indiferent de situația în care vă aflați: Nu te teme, crede numai. Parcă spunea Domnul Isus: Nu te teme, ai încredere în Mine. Nu s-au oprit în drum, chiar dacă totul părea pierdut. Au mers mai departe până au ajuns acasă. Acolo era jale, erau multe lacrimi și multă tristețe. Domnul Isus a mers cu tatăl și mama fetei, dar și cu Petru,

Iacov și Ioan, acolo unde zăcea fetița. Domnul Isus a luat-o pe fetiță de mână și i-a spus: *„Fetițo, scoală-te“*. Și fetița s-a sculat – ce minunat că se împlinește, nu ce zic cei de-afară – care râdeau și-și bateau joc – (v. 40), nu ce zic doctorii, ci ceea ce zice El. Domnul Isus are autoritate peste toate lucrurile, glorie Lui! Au fost lacrimi de durere, dar ele s-au prefăcut acum în lacrimi de bucurie. Fetița era din nou sănătoasă și tristețea din această familie s-a prefăcut în bucurie. El este Cel care preface întristarea în bucurie.

Nu știi prin ce treci acum, dar tu și cu mine suntem îndemnați să nu ne temem, ci să ne încredem în El.

Întrebam, puțin mai sus, de ce ne este frică? Am făcut asta și cu dorința să primim îndemnul Scripturii după ce întrebarea aceasta a răscolit cumva inima noastră.

O a doua piedică în calea păcii este **ÎNGRIJORAREA**. De câte ori când grijile au venit peste noi, orice urmă de pace a dispărut? Totuși – *„Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de ele“ (Matei 6: 25-33).*

Scriptura ne îndeamnă:

„Nu vă îngrijorați de nimic, ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Cristos Isus.“ Filipeni 4:6,7

Ce îndemn! Pacea pe care ne-o dă El întrece orice pricepere și această pace ne poate păzi inimile și gândurile, indiferent ce se întâmplă în jurul nostru. Această pace este doar în Domnul Isus Cristos.

Închei cu acea seară specială din viața ucenicilor, care cred că a rămas pentru totdeauna în inimile lor. Erau împreună, era seară și ușile aceluia loc erau încuiate de frica iudeilor (Ioan 21: 19-21). Din nou apare frica în scenă, dar lucrurile nu au rămas așa. Domnul Isus a venit, a stat în mijlocul lor și le-a spus niște cuvinte minunate: **PACE VOUĂ!**

Plecarea ta sa

„Eu vin curând“ (Apocalipsa 3.11)

Fiecare dintre noi are așteptări. Unii mai multe, alții mai puține... unii mai mari, alții mai mici... unii – cei mai mulți – de la cei din jur, alții – tot mai puțini – de la ei înșiși... Și acum, în vremurile grele și în timpul apăsător pe care îl traversăm, așteptările sunt tot mai mari, iar rezultatul tot mai mic.

Aștepti să ai sănătatea de care te-ai bucurat cândva, dar parcă tot mai multe medicamente cumperi, iar sănătatea tot mai mult lipsește în viața ta (trupul tău)...

Aștepti să îți aducă cineva aminte de tine, dar tot mai multe zile stai în tăcere și în așteptare, fără ca nimeni să-ți dea măcar un semn de viață...

Aștepti să ai siguranța unui loc de muncă, dar parcă tot mai puțin se întrevede acest lucru... Aștepti să ai siguranță și stabilitate financiară și parcă tot mai puțin ai parte de ele...

Aștepti să găsești înțelegere în familie și la locul de muncă, dar parcă tot mai puțin ești înțeles și tot mai puțin îi înțelegi pe cei din jur și ce fac ei...

Așteptări peste așteptări... dar parcă toate așteptările, în loc să te însuflețească, mai mult te doboară... pentru că tot mai puține se împlinesc... și tot mai puține se împlinesc așa cum dorești tu...

Însă, dincolo de toate așteptările tale, mai mult sau mai puțin încearcă să (mai) rămână vie încă una – așteptarea venirii Domnului

u venirea Lui?

Isus. Și parcă, de multe ori (dacă nu chiar mereu) aștepti venirea Lui ca pe o scăpare din problemele tale...

Vezi că totul în jurul tău se strică și nimic parcă nu mai merge... și strigi: „Vino, Doamne Isuse!”

În curând vei rămâne fără slujbă ... și strigi: „Vino, Doamne Isuse!”

Medicul tocmai ți-a pus diagnosticul pe care îl așteptai cel mai puțin... și strigi: „Vino, Doamne Isuse!”

Copiii iarăși îți fac probleme... și strigi: „Vino, Doamne Isuse!”

Părinții iarăși nu te înțeleg așa cum ai tu nevoie... și strigi: „Vino, Doamne Isuse!”

Copiii, nepoții și prietenii iarăși te-au uitat și ai nevoie de o încurajare în bătrânețea ta ... și strigi: „Vino, Doamne Isuse!”

Și astfel, încet, încet și fără să-ți dai seama, aștepti venirea Lui doar ca să scapi din tot ceea ce a devenit în viața ta greu de dus și mult prea greu de suportat. Pentru că, de fapt, aștepti mai mult plecarea ta de aici, de pe pământ, decât venirea Lui de sus, din Cer... Aștepti mai mult să scapi de tot ce te doare și te nefericește decât să-L întâlnești pe El...

Și îndrăznesc să te întreb: Unde e dragostea pentru El în toată așteptarea ta?

Aștepti venirea Lui pentru că-L iubești, sau aștepti plecarea ta pentru că te iubești?

Tare mult aș dori să faci din venirea Lui o sărbătoare... Pentru că doar o singură dată Îl vei întâlni ca Mire... și de ce să nu o faci cu bucuria și cu nerăbdarea unui îndrăgostit, alegând în schimb să o faci ca un înfrânt, blazat, fugărit și nefericit?

Începe de acum să-ți aranjezi gândurile minții

și trăirile inimii ca pe niște daruri pe care să I le aduci Lui, atunci când va veni. Și te asigur că Se va bucura mult mai mult când Îl vei întâmpina cu altceva decât cu lacrimile, cu frustrările și cu nemulțumirile tale. El îți va aduce ce are mai bun pentru tine... Tu cu ce-L vei întâmpina atunci?

Știi, ca și mine, că El lucrează împreună cu Tatăl pentru ducerea ta acolo, sus. (Ioan 5:17). Tu cum lucrezi? Tu ce faci? Tu cum Îl aștepti? Ai mult de lucru... nu mai ai timp de pierdut... nu mai ai timp să plângi, să oftezi, să fugi, să te ascunzi... încearcă să faci din venirea Lui o sărbătoare pentru tine și pentru El. Și, când mergi la o sărbătoare, iei cu tine tot ce ai mai bun. De ce nu ai face asta și acum, când spui că Îl aștepti pe El?

Ce aștepti mai mult: plecarea ta sau venirea Lui?

Albești

Centru de Educație Creștină

C.E.C. – Albești funcționează ca persoană juridică sub patronajul Cultului Creștin – B.E.R.

Pe timpul verii, funcționează în regim de tabără, organizat în serii pentru copii și tineri, după un program prestabilit cu frații instructori recunoscuți de forul conducător - Sfatul de Frați pe țară.

Programul seriilor în anul 2009 este următorul:

- 23 iunie – 1 iulie – serie copii – instructor coordonator – fratele Nelu Zărnescu – telefon de contact: 0722609957.

- 14 iulie – 22 iulie – serie copii – instructor coordonator – fratele Nicușor Olaru – telefon de contact: 0723685787

- 24 iulie – 1 august – serie copii – in-

structor coordonator – fratele Florian Ion – telefon de contact: 0724356001

- 5 august – 13 august – serie tineri – instructor coordonator – fratele Cornel Ianache – telefon de contact: 0724514172

- 17 august – 25 august – serie tineri – instructor coordonator – fratele Nelu Zărnescu – telefon de contact: 0722609957.

- 28 august – 5 septembrie – serie tineri – instructor coordonator – fratele Emilian Cristescu – telefon de contact: 0727333374

- 8 septembrie – 14 septembrie – liber – pentru această perioadă se poate organiza o serie cu activitate specială. Pentru detalii vă rugăm să contactați administrația C.E.C. – Albești

Pentru înscrieri, contactați-l pe fratele instructor coordonator de serie la numărul de telefon indicat – care poartă întreaga responsabilitate în organizarea și desfășurarea seriei.

- Pentru a preîntâmpina evenimente nedorite și pentru o bună desfășurare a activității, în perioada seriilor vă rugăm să respectați normele regulamentului de ordine interioară al C.E.C. – Albești.

- La sosirea în C.E.C. – Albești toți participanții seriei trebuie să prezinte obligatoriu avizele epidemiologice.

- Prețul pentru un loc în tabără este de **230 RON**.

În extrasezon C.E.C. – Albești împreună cu C.C. – B.E.R.:

- organizează cursuri biblice cu frații lucrători și cu frații începători pe calea credinței, coordonate de fratele Sergiu Iorgulescu, cu participarea fraților lectori de curs, recunoscuți de Sfatul de Frați pe țară;

- se pot organiza, de asemenea, conferințe pe diverse teme biblice cu:

- tineri

- familii tinere

- lucrători în biserică

- cu profesorii care predau disciplina - religie - în școli

- cu frații și surorile care se ocupă de lucrarea de misiune

- bisericile locale ale cultului se pot organiza în grupuri de familisti sau tineri în serii de 3 zile la sfârșit de săptămână sau, după posibilități, în perioade mai mari, cu un program de activitate propriu.

- de asemenea, se mai pot organiza mese festive cu ocazia următoarelor evenimente:

- căsătorii

- botezuri

- sărbători de iarnă

- bisericile celorlalte culte pot organiza, de asemenea, conferințe, serii de tabere și alte activități, la prețuri negociate cu administrația C.E.C. – Albești.

Pentru detalii, vă rugăm să contactați administrația

C.E.C. - Albești la telefon:

0248555245 / 0248555240 (fax),

mobil - 0748299185

persoana de contact - fratele Mamoc Luca

mobil - 0748299187

persoana de contact - fratele Nichifor Viorel

email: cec_Albești@yahoo.com

TRANS WORLD RADIO ROMANIA

un radio care schimbă viața

ASCULTĂ-NE ZILNIC PE:

- Unde Medii, zilnic 21.45, Frecvența 1548 kHz
Luni-Vineri:
ITINERAR BIBLIC
(lb. româna și romani)
Sâmbătă: Programe pentru copii, adolescenți și tineri
Duminică: Predici, mărturii, interviuri, muzică
- Stații locale FM
- Internet: www.twr.ro

Contact:
C.P.19-88, București,
Tel.: 021-346.2468;
031-401.8034; 0722.209.365
E-mail: office@twrro.ro;
nvandici@twrro.ro;
www.twr.ro

Tot materialul audio al programelor noastre este disponibil, la cerere pe CD Audio sau CD - MP3

Începând din 1961, emisiuni creștine fără întrerupere....

Cu sulii lungi

*Cu sulii lungi, cu săbii grele,
ostașii unui sfânt sobor
Te-au dus în fața judecării
pe Tine Salvatorul lor!*

*În jurul Tău s-au strâns bătrânii,
învățătorii vechii Legi.
Iar Tu ai stat cu mâini legate,
Tu, Creatorul lumii-ntregi.*

*Pilat, în togă purpuree,
privi de sus cu chip de leu.
Și nu știa c-avea în față
pe Împăratul Dumnezeu.*

*Pe drumul trist te-au plâns trudiții
Și-au râs cei mândri și bigoți.
Iar Tu urcai scaldat în sânge
s-aduci iertare pentru toți.*

*Te-ai așezat cu brațe-ntinse
să aperi un pământ pierdut,
căci numai Tu știai că-n lume
n-aveam alt preț, n-aveam alt scut.*

*De-atunci mereu lovim în Tine
Și Te gonim cu ură grea.
O, cât ai îndurat, Isuse,
ca să câștigi iubirea mea!*